

ע"פ 22673/11/17 - יואל גולדברג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 22673-11-17 גולדברג נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערער	יואל גולדברג
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופטת מנאל חליחל - דיאב) מיום 03/10/17 לפיה - הורה בית המשפט קמא על ביטול פסק הדין שניתן בהעדרו של המערער בכפוף לשני תנאים (שהיה על המערער לקיים אחריהם בתוך 30 יום מיום מתן ההחלטה); האחד - צירוף תצהיר מטעם האדם שלטענת המערער נהג ברכב ביום ביצוע העבירה והאחר - תשלום הוצאות על סך - 600 ₪.
2. המערער תוקע את יתדות טיעוניו, בין היתר, בסיכויי ההגנה, ואשר לגישתו, יש בהם כדי להצדיק את ביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, ללא כל תנאי.
- התנאים בדבר הטלת הוצאות על המערער וחייבו בהגשת תצהיר (כתנאי לביטול פסק הדין), הינם בבחינת מחסום דיוני, שלא לצורך, הפוגע בזכויותיו של המערער.
3. לא זו אף זו, המערער כופר בביצוע העבירה המיוחסת לו ותוהה מה טעם קיים בחיובו בהגשת תצהיר מטעם הנהגת. לשיטתו, הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו ואין לחייבו בהגשת תצהיר ו/או בתשלום הוצאות.
4. יתר על כן, לטענת המערער, זכות קנויה לו להעלות את שלל טענותיו ביחס לאשמה המיוחסת לו, במועד הקראת כתב האישום, זאת ללא כל תנאי, במיוחד שעה שהונחה בפני בית-המשפט קמא תשתית ראייתית המלמדת על סתירת "חזקת המסירה" ועל סיכויי הגנה טובים, כך לדבריו.
5. נוכח האמור, מקום בו עסקינן במשפט תעבורתי, מוצדק יהא להורות על ביטול החלטתו של ביהמ"ש קמא.

בשולי נימוקי הודעת הערעור בכתב, ביקש המערער להעביר את הדיון למותב אחר בבית המשפט קמא.

השתלשלות הדיונים:

6. על פי כתב האישום; ביום 15/12/14 נהג המערער ברכב מס' רישוי 8175115, בדרך שאינה עירונית, בה המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש, במהירות של 108 קמ"ש, וזאת בניגוד לתקנה 54 (א) **לתקנות התעבורה**, השתכ"א - 1961.

המערער הגיש בקשה להישפט חתומה על ידו הנושאת תאריך 28/12/14.

כאן המקום לציין, כי בגוף הבקשה להישפט, ציין המערער, כי כתובתו הינה - העיר חיפה רח' נוגה 5. בהתאם לבקשה זו (בשים לב לכתובת שהמערער עצמו נקב בה בגוף בקשתו), זומן המערער לדיון בבית משפט לתעבורה בנצרת ביום 30/12/15.

ביום 30/12/15, לאחר שהמערער לא התייצב לדיון שנקבע לאותו יום, ניתן פסק דין בהעדרו.

ביום 04/08/16 הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו ביום 30/12/15.

המערער תמך את בקשתו זו בתצהיר ממנו עולה, כי, מעולם לא קיבל לידי זימון ו/או כל הודעה באשר לדיון שהתקיים ביום 30/12/15. לטענתו, כתבי בי-דין נשלחו לכתובת שגויה וחזרו בציון "לא נדרש". לא זו אף זו, המערער הוסיף בצינו, כי במועד ביצוע העבירה, הוא לא נהג ברכב. מכאן, הוא כופר בעובדות כתב האישום, ומבקש לבטל את פסק הדין על מנת לתת לו את יומו בבית המשפט.

במסגרת תגובתה לבקשה לביטול פסק הדין, התנגדה המשיבה לביטול המבוקש, בהדגישה, כי המערער זומן כדין לכתובתו ברח' נוגה 5 חיפה.

בהחלטתו מיום 02/10/16, דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער לביטול פסק הדין, תוך שהוא משליך את יהבו על "חזקת המסירה" הקיימת בחוק ובפסיקה של בית המשפט העליון, לפיה - בהעדר הסבר המניח את הדעת באשר למחדל שעמד בבסיס אי התייצבות המערער, לא ייעתר בית המשפט לבקשה מעין זו.

על החלטתו זו של בית המשפט קמא (מיום 02/10/16) הוגש ערעור לביהמ"ש המחוזי (**עפ"ת 36674-01-17**) במסגרתו הורה בית המשפט המחוזי על קיום דיון בבית המשפט קמא לצורך בחינת

השאלה - אם חזקת המסירה נסתרה, אם לאו. בית המשפט המחוזי (כב' השופטת אילונה אריאלי) ציינה (פסק הדין מיום 11/07/17), כי נוכח הטענות החדשות שהועלו על ידי המערער במסגרת הדיון בערעור (שלא בא זכרם בתצהיר שהוגש עובר לבקשה לביטול פסק הדין ו/או במסגרת הטענות של המערער בפני בית המשפט קמא), מן הראוי להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא לשלב של הדיון בבקשה לביטול פסק הדין; כל זאת, על מנת שתינתן האפשרות למערער לסתור את "חזקת המסירה" הקיימת בעניינו.

לאחר שהדיון הוחזר לבית המשפט קמא, התקיים דיון וניתנה החלטה ביום 03/10/17; החלטה העומדת בבסיס הודעת ערעור זו.

בהתאם להחלטתו של ביהמ"ש קמא ועל אף שהמערער לא צירף תצהיר מטעם הנהגת (ואשר על-פי הנטען, היא זו שנהגה ברכב ביום ביצוע העבירה) ולאחר שהמערער צירף הסכמי עבודה בינו לבין הקבלן והסכם שכירות המלמדים, כפי טענתו, כי העתיק את מקום מגוריו זמנית ומכאן ההזמנה נשלחה לדירתו שנמצאת בהליך שיפוצים כך שהוא לא ידע על מועד המשפט, ועל-אף שלא העלה טענותיו אלו בזמן הנכון, הורה ביהמ"ש קמא "לפנים משורת הדין", (כך - על פי קביעתו) על ביטול פסק הדין שניתן ביום 30/12/15, זאת בכפוף לשני תנאים שעניינם, תשלום הוצאות על סך של 600 ₪ והגשת תצהיר מטעם הנהגת ברכב וזאת תוך 30 יום מיום מתן ההחלטה.

הודעת הערעור:

7. כאמור לעיל, המערער הגיש הודעת ערעור כנגד החלטתו של ביהמ"ש קמא (מיום 03/10/17) מכוחה - הוא עותר לביטול התנאים, הן זה בנוגע להגשת תצהיר והן זה בנוגע להוצאות שהוטלו עליו. לשיטתו, אין הצדקה לחייבו בתשלום הוצאות, זאת במיוחד לאחר שבית המשפט קמא מצא לנכון לבטל את פסק הדין מחשש לעיוות דין.

8. במסגרת הדיון שהתנהל בפניי, חזר המערער על טיעוניו תוך שהוא משליך את יהבו על העובדה, כי (בפועל) הוא לא קיבל לידיו זימון לקראת הדיון שהיה קבוע ביום 30/12/15. כן, כפי העולה מטיעוניו בפניי, נבצר מבינתו, מדוע חייב אותו בית המשפט קמא בתשלום הוצאות, כאשר עסקין במשפט תעבורתי היונק מתוך ההוראות והכללים של סדר הדין הפלילי. זכות קנויה למערער לנהל הגנתו במתווה שאינו מציב בפניו מכשולים דיוניים כלשהם, במיוחד על רקע סיכויי הגנתו הטובים; לבטח, אין לחייבו בהוצאות, כך כפי טיעוניו.

מכאן, בסוף כל הסופים, מוצדק להורות על ביטול פסק הדין ללא כל תנאי.

לשם ניקיון הדעת אציין, כי במהלך הדיון שהתנהל בפניי, דומה, כי המערער נטש את טענתו באשר

לתנאי בדבר הגשת תצהיר בציינו, כי תצהיר כזה יוגש מטעמו. יחד עם זאת, אל לנו להתעלם מהחלטתו המנומקת של בית המשפט קמא, לפיה - היה על המערער לעשות זאת בתוך 30 יום מיום מתן ההחלטה, קרי - המועד להגשת תצהיר שכזה, כבר חלף והגיע אל קצו ביום 03/11/17.

דין והכרעה:

9. בפתח דבריי אציין, כי, תמים דעים אני עם קביעותיו של בית המשפט קמא, כפי שבאות לידי ביטוי בהחלטתו העומדת בבסיס הודעת ערעור זו. דבריי אלה באים, בין היתר, על רקע העובדה, כי המערער לא תמך (באף שלב משלבי הדיון) את טיעוניו בתצהיר מטעם האדם אשר, על פי הנטען, נהג ברכב ביום ביצוע העבירה. על פניו, נראה, כי, ביהמ"ש קמא עשה חסד, עם המערער, עת הורה על ביטול פסק הדין בכפוף לתשלום הוצאות והמצאת תצהיר, בהינתן הנסיבות האופפות את מהלך הדיונים.

בהקשר זה, לא ניתן להתעלם מטיעוניו של המערער, כפי שבאו לידי ביטוי במהלך הדיון בפני בית המשפט קמא עת ציין בזו הלשון: **"לא רוצה להחתימה על תצהיר" ו "לא בא לי" ו "כשיהיה צורך אני אחתים אותה"**. משכך, ברי, כי תצהיר מטעם האדם שנהג ברכב ביום ביצוע העבירה (כפי שנטען בשלב כלשהו על-ידי המערער עצמו; טענה, שמשום מה, זנח אותה המערער בהמשך טיעוניו עת ציין, כי הוא כופר בכל עובדות כתב האישום ובכלל זה בטענה, כי הרכב שלו היה מעורב באקט התעבורתי) הינו כה נחוץ.

לא אחטא למטרה אם אפנה בהקשר זה, ל - **רע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מ"י** (מיום 10/02/15) לפיו - אף במקרה בו הוגש תצהיר "סתמי" מטעם אדם אחר הטוען, כי נהג ברכב בעת ביצוע העבירה, נמנע בית המשפט מלבטל את פסק הדין.

בענייננו, מקום בו המערער כפר בביצוע העבירה באופן כללי, ואף במהלך הדיון בפני ביהמ"ש קמא ציין, כי הוא כופר בכל עובדות כתב האישום **"כופר בזה שזו מכוניתו, בזה מספר המכונית, במהירות, בזה שהוא נהג, בזה שהמצלמה הייתה תקינה, בזה שהשוטר פענח נכון. הוא כופר בכל העובדות"**, וכי הוא לא רוצה להחתיים את הנהגת על תצהיר, דומה, כי ביהמ"ש קמא לא שגה בהחלטתו.

בבחינת מעלה מן הצורך, רואה אני לנכון להפנות ל- **רע"פ 2471/15 אור אבידן נ' מ"י** (מיום 14/04/15) שם עמד כב' השופט א. שוהם, על הצורך בהקפדה על עדכון כתובת בציינו, כי ככל שהודעת הקנס נשלחה לכתובת שגויה ולא לכתובתה הנכונה של המבקשת, אין לה להלין אלא על עצמה, כאשר לא דאגה לעדכון כתובתה ברישומי משרד הפנים ורשויות התעבורה.

במסגרת **רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מ"י** (מיום 01/05/07) נקבע כי: **"מבעליו של כלי רכב אתה מצפה - וזו היא גם חובתו על פי חוק... כי ידאג לכך שהכתובת המצויה בידיהם של גורמי התעבורה היא כתובתו האמיתית. מקום בו לא עשה כן לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי**

דואר שנשלחו לכתובת השגויה לא הגיעו לידי. ויודגש, בענייננו, הזימון שחזר בציון "לא נדרש" נשלח לכתובת שהמערער עצמו נקב בה בגוף בקשתו להישפט.

משכך, מקום בו יכול היה המערער למנוע בזבזו זמן שיפוטי יקר על-ידי נקיטה בפעולה סבירה שאינה דורשת מאמץ מיוחד, הרי - שחיובו בתשלום הוצאות, כפי הוראת סעיף 130 (ט) לחוק סדר הדין הפלילי, בדין יסודו.

באשר לסיכויי ההגנה העומדים למערער - לא אחת, נפסק, כי, לא די בכפירה כללית על מנת לבסס טענה בדבר עיוות דין.

במקרים כגון דא, ניתן להפנות ל - **רע"פ 2575/17 רונן גיאר נ' מ"י** (מיום 06/09/17), שם קבע בית המשפט העליון (מפיו כב' השופט ח. מלצר), כי זולת טענה כללית שהעלה המבקש לפיה - הוא כופר במיוחס לו, הוא לא נימק מדוע יגרם לו עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. על רקע זה ציין כב' השופט מלצר, כי לא נפלה כל טעות בקביעתו של ביהמ"ש קמא לעניין זה.

הנה כי כן, עיננו הרואות, ביהמ"ש קמא בא לקראת המערער עת הורה על ביטול פסק הדין, בכפוף לתנאים שנקבעו על ידו.

בצדק ציין ב"כ המשיבה, כי קיימת חשיבות בהקפדה על פסיעה במתווה הדיוני הקבוע בהוראות סדרי הדין; הדברים תקפים שבעתיים עת מדובר ב"דיני תעבורה" כאשר: **"תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, היא ייעול ההליך הפלילי בעבירות קלות, עולה כבר מכותרתו, שהינה "סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות".** כפי שציין המשנה לנשיא ת' אור ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מ"י ... "ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדיון כך שזה יתנהל בהעדרו. הדיון קובע שבמקרה כזה יראהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב האישום..." (רע"פ 6543/16 נווה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.8.16).

את דעתי באשר לחשיבות הקיימות ב"ניקוז" העובדות והטיעונים של הצדדים אל המתווה של הערוצים הפרוצדוראליים (ולא מחוצה להם) הקבועים בחוק, כבר הבעתי במסגרת עפ"ת 35639-04-15 **סעדי נ' מ"י** (מיום 25/05/15); שם עמדתי על החשיבות הקיימת בשמירה על המועדים, כפי שהם קיימים בהוראות הדין, במיוחד במשפטי-תעבורה. שם ציינתי, כי עניין לנו בתחום תעבורתי המשמש כעורק חיים עיקרי וראשי המחייב השלטת כללים אחידים וברורים שסטייה מהם תתאפשר אך במקרים מיוחדים המצדיקים זאת; אחרת בתי המשפט לתעבורה, יוצפו בבקשות שלא לצורך.

10. על רקע כל המקובץ לעיל (לאחר שבחנתי את שלל טענותיו של המערער באופן מהותי, תוך שאני

מתעלם מהעובדה, כי, המערער לא קיים אחר החלטת בית המשפט קמא, לא הגיש תצהיר ולא שילם את ההוצאות תוך פרק הזמן שנקבע וחרף זאת, עתר לביטול אותה החלטה - שהפכה לסופית-שמימל, לא קיים אחריה) הנני סבור, כי, לא נפל כל פגם בקביעתו של בית המשפט קמא, עת כרך את ביטול פסק הדין בתשלום הוצאות ובהגשת תצהיר.

משכך, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תעביר העתק פסק דין זה לצדדים, הן בדואר והן באמצעות הפקסימיליה.

ניתן היום, בהעדר הצדדים, ל' שבט תשע"ח, 15 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.